

Narozeniny 2008

aneb

...již po dvaadvacáté...

Narozeniny

7 - 11.5

7.5. Praha hl.n. 18:38 R 621 MATALÍK R
Zábřeh na Moravě 21:07

Zábřeh na Moravě, nádraží ČD – Leština (CKT 51) – Hrabová – Lukavice – Třeština - Stavenice

Délka: 20 km

8.5.2008 – čtvrtek

Stavenice – Třeština – Mohelnice – Moravičany – **Loštice** – Jeřmaň – **Bouzov** – Podolí (CKT 512) – Olešnice – Červená Lhota – Řimice – CKT 51 – **Nové Zámky** – **Litovel** – Lhota nad Moravou – Hynkov – Horka nad Moravou – Křelov – Topolany – Těšetice – Rataje – Luběnice - **Slatinice**

Délka: 65 km

9.5.2008 - pátek

Slatinice – Kaple – Kostelec na Hané – Lešany – Zdětín – Ptení – Stínava (CKT 5)– **Malé Hradisko** – Protivanov – **Sloup** – **Ostrov u Macochy**

Délka: 50 km

10.5.2008 - sobota

Ostrov u Macochy – Skalní Mlýn – **Punkevní jeskyně a propast Macocha** – Sloup – Petrovice – Žďár - **Boskovice** – Míchov - **Letovice** – Vranová – Křetín

Délka: 50 km do Olešnice

11.5.2008 - neděle

Křetín – Sulíkov - Ústup – **Olešnice** – Kněževy – Jobova Lhota – Bohuňov – Bělá nad Svitavou – Lavičné – Banín – Hradec nad Svitavou – **Svitavy**

Délka: 38 km

11.5. Svitavy 17:44 R 876 R
Praha hl.n. 20:19

Tolik záměr.

Tak už je to zase tady – výprava a to rovnou narozeninová. To znamená, že venku budeme o něco delší dobu. Podle toho, co jsem naplánoval, tak na nás čeká moc pěkný výlet. Sešli jsme se už ve středu večer, samozřejmě ve Vinohradech u Digů. Po přípravě kol a dobalení zbytku bagáže jsme se přesunuli na hlavní nádraží. Plš.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	457,8	0	0	18

Z práce jsem se sice utrhl relativně včas, ale po té pakárně tam se mi ještě poměrně dlouho nedařilo přeshaltovat na pohodu nadcházejícího prodlouženého putování. Nepíspěla k tomu ani skutečnost, že jsme doma s Plašanem zapoměli spodní pátku ležáku. S Janou Horou, která se na poslední chvíli rozhodla, že nepojede, jsme si tedy po telefonu zajistili vypůjčení jejího ležáku.

Po menších problémech, které souvisí se současnou přestavbou pražského hlavního nádraží, jsme se přesunuli na to správné nástupiště a náš vlak, který nás a naše kola dovezl až do Zábřehu na Moravě. Plš.

Přesun vlakem proběhl celkem v pohodě, nebyť polovičního služební ho vagónu a pěkného bíba v něm. Donutil nás sundat bagáž, s našimi miláčky zacházel velmi nešetrně, a vůbec byl protivný jako číně.

Cesta vlakem byla pohodová, hlavně díky tomu, že Plašan koupil místenky, takže jsme neměli starost o místo a ty škodolibé by navíc mohlo hrát, že jsme někoho vyrazili z našich míst. Snad jen vlakvedoucí... Pětice bágglů na dvou políčkách v jednom kupé vypadala docela zajímavě, zvláště můj, který hrozil každou chvíli spadnout. Možná, kdyby se dal obráceně, aby to těžké uvnitř bylo na druhé straně. Jenže o tom neměl v tuto chvíli ještě nikdo ani tušení.

Vkt.

Železniční dráha Praha Olomouc

Pražská nádraží a železniční síť na území Prahy vznikaly postupně, jak byly do Prahy zapojovány železniční tratě z různých směrů různými podnikatelskými společnostmi. V podstatě každá z tratí si budovala své pražské nádraží, aniž by se kdokoliv staral o jejich vhodná propojení. Tak vzniklo r 1830 první pražské nádraží před Bruskou branou na druhé koněspřežné dráze pražsko-plzeňské, končící na Kladně. O 15 let později byl zahájen provoz na větví c. k. Severní státní dráhy z Olomouce do Prahy a spolu s již tehdy plánovanou tratí do Drážďan byl pro její pražské nádraží vybrán prostor dnešního Masarykova nádraží.

Dne 20.8. 1845 došlo k slavnostnímu otevření *Severní státní dráhy* Olomouc - Praha, když na nově otevřené nádraží Praha - střed přijel 1.vlak, který byl tažený lokomotivou *Bohemia*. Pravidelná osobní doprava byla zahájena 1.9. 1845, nákladní 1.12.1845. *Severní dráha* navazovala v Olomouci na odbočku *Severní dráhy Ferdinandovy*, čímž byla Praha spojena s Vídní. Její stavba trvala pouhé dva roky a navazovala na odbočku z Přerova do Olomouce tehdejší tzv. *Severní Ferdinandovy dráhy Vídeň – Krakov*, která byla slavnostně otevřena už 17. října 1841. Zprovozněním Severní státní dráhy se sice značně usnadnilo dálkové spojení míst severní Moravy s vnitrozemím a ostatním územím tehdejšího státu, ale také v rámci Rakousko – uherského monarchie, ale regionální místní dopravě to nijak moc nepomohlo.

Během posledních paprsků dne jsme za pomoci místního posunovače překonali koleje a vyrazili do tmy na noční pouť. Světla však všem svítala a po rovince to jelo zhruba třicítkou, takže nám cesta příjemně utíkala. Plš.

Po několika pokusech, při nichž se vystřídali téměř všichni pátrači, jsme nakonec vybrali cíp louky u lesa za vesnicí Stavenice. Moc rovinatý terén to sice nebyl, ale bylo to to nejlepší, co jsme našli.

I přestože noc vypadala bezdeřivě, tak jsme kvůli větru plachtovali, což zabralo trošku času navíc, ale nakonec jsme stejně skončili ve spacáčcích. Plš.

Rádi jsme se zastrčili do spacáků a upadli do bezvědomí. Jnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Stavenice	38	477,8	20,5	16,7	18-4

Ráno 8.5. čtvrtek

Vstávání bylo tentokrát brzké a odjezd jakbysmet. Ona nás totiž noční zima nenechala dospat. Každý z nás, byť po svém, nějak zanedbal tepelná opatření, spoléhající na pěkné počasí. Dtg.

Tak to tedy nevím, jak na tohle pisatel přišel. Úplně zcela náhodou to je ale pravda i v mém případě. Nevzal jsem si ponožky a tak mi byla v noci zima na nohy.

Ona to nebyla jenom zima, ale i já, protože jsem na dnešní den naplánoval mnohá kulturní zastavení a jednu sportovní vložku navíc a tak jsem chtěl odjet brzo, abychom to všechno stihnuli. Plš.

Odjezd probíhá navlas stejně, jako vždycky. Svítí slunce a je modro.

Opouštíme kout pole a po přejezdu polní cesty se ocitáme na silnici. Jede se výborně. Je teplo a svítí slunce. Mimo to jedeme po rovině.

A tak jsme v naprostém klidu a pohodě dojeli do Loštic. Máme navštívit muzeum tvarůžků. Docela se těšíme. Zatím jsme neviděli výrobu tohoto smrdutého produktu. Zastavujeme na náměstí u hotelu, kde mají sýromat. Automat na prodej sýrů.

Dig.

Tady by mělo snad být něco jako Copyright, ne? Mám totiž pocit, že jsem tenhle termín začal používat jako první já.

Vkt.

Samozeřejmě jsme jej museli vyzkoušet.

Před hotelem se nás chopil nějaký místní strejda a udělal nám přednášku o městečku a jeho obyvatelích. Naštěstí netrval na tom, že nás po městečku provede. Pak jsme se přesunuli ke konci obce a odtud zpět do centra, kde hned za rohem je ono muzeum.

Dig.

Na mapě totiž to muzeum bylo na konci vesnice, ale jak jsem se nakonec dořazem u domorodců přesvědčil, tak bylo hned za rohem na náměstí. Na druhou stranu jsme se aspoň trošičku projeli a zbytečně tak nečekali.

Plš.

Ložtické muzeum tvarůžků

V místě původní výroby tvarůžků bylo otevřeno v létě r. 1994 Muzeum Pravých olomouckých tvarůžků A. W. Část exponátů je vlastní, část je dlouhodobě zapůjčena z Vlastivědného muzea v Olomouci.

Ve sklepech, kde začíná muzejní expozice, je dokumentováno mletí a lisování tvarohu, v dalších podlažích pak vlastní výroba, ale také výrobci a jejich osudy. V muzeu je řada původních a jedinečných dokladů o výrobě tvarůžků.

Čekáme na to, až přijde průvodce. Máme telefonickou dohodu, že nás vezmou na prohlídku spolu s nějakým zájezdem.

Kupodivu nepřišel ani zájezd, ani se nedostavil průvodce. A Plašan se tak těšil. Ostatní již méně, neb syrovým výrobkům, obzvláště těm nelibě vonícím, příliš neholdují. I tak by ale bylo velmi zajímavé nechat se zsvětřit do jejich výroby. Tak třeba někdy příště.

Jnk.

Když se do čtvrti nic nedělo a telefon nikdo nebral, rozhodli jsme se jet dál. Opět jsme jeli, teď už známou cestou, z městečka. Zase se jede výborně. A to až k Mladečským jeskyním. Dojeli jsme k nim, počkali na prohlídku a vydali se do podzemí.

Ano, pěkné. Akorát slečně průvodkyni Viktor přidělil pár bodů jako hezcímu

magnetáku. Mluvila krásně zřetelně, ale jen naučený text a nenechala se z něj svést.

Dig.

Skutečně. Už jak otevřela pusy a vypustila první slova, nevěřil jsem svým uším. Že to mají průvodci naučené, to je jasné. Ale tahle by skutečně klidně mohla pustit rovnou magneták, asi jako ona stařenka ve filmu Jára Cimrman, ležící, spící... Takhle odosobněný projev jsem skutečně snad ještě neslyšel. Zachránil to snad jen pohled na její pozadí. Na magneták slušné...

Vkt.

Odjíždíme. Je pod mrakem, ale teplo. A tak jedeme krajinou, je dobře a než jsme se nadáli, jsme v Litovli. Je to jedno z mnoha Plašanových bydlišť. A že jich ještě uvidíme...

Litovel

Město je nazýváno Hanácké Benátky, podle polohy na několika ramenech řeky Moravy. Sídelním předpokladem vzniku města byl vhodný přechod přes četná ramena řeky Moravy v zalesněném terénu. Hlavní komunikace probíhala v severojižním směru. Město se může pochlubit bohatou historií sahající daleko do středověku. Původně rybářskou osadu prohlásil v polovině 13. století český král Přemysl Otakar II. městem. Královské město se čtvercovým náměstím bylo opevněno hradbami. Rybářskou minulost Litovle připomíná městský znak – dvě stříbrné ryby v modrém poli. Z minulosti se ve městě zachovala řada významných památek. K unikátním patří městská radniční věž vysoká 75 m, stojící přímo nad jedním z ramen řeky, která protéká pod náměstím. Z církevních staveb je nejvýznamnější gotický farní kostel sv. Marka s barokní přestavbou, dále barokní kostel sv. Filipa a Jakuba a pozdně gotická kaple sv. Jiří. Kamenný most přes Moravu z 16. století se sochou sv. Jana Nepomuckého je významnou technickou památkou. Most je 3. nejstarším kamenným mostem u nás (po Karlově mostě a mostě v Písku). Město je významným centrem turistiky, slouží jako východisko k vodáckým plavbám, cyklistickým a pěším výletům do lesů CHKO Litovelské Pomoraví a k cestám do jeskyní Javoříčského a Mladečského krasu. Budova Městského muzea je bývalou městskou střelnicí. Známý litovelský pivovar pořádá každoročně na podzim Pivní slavnosti s kulturním programem.

V současném pivovaru v Litovli se vaří pivo od roku 1893 a pivovar tak navázal na tradici výroby piva v Litovli, o níž jsou historické záznamy už od roku 1291. Díky své kvalitě proniklo litovelské pivo za krátkou dobu po otevření pivovaru za hranice hanáckého regionu a v období tzv. "první republiky" se litovelskému pivu říkalo "moravská Plzeň". O dobrý zvuk litovelského piva se ve své době přičinil i slavný zápasník Frištenský, který měl za ženu dceru prvního sládky.

Plašan nás provedl městem a po dvou neúspěších zavedl do restaurace Na myslivně. Píšou tu, že mají teplá jídla za 60,- celý den. Uvnitř to vypadá dobře. Obsluha

má napsané menu na tabuli. V reálu to znamená, že mají dovezené polotovary, v mikrovlnce ohřívací. Od každého uvedeného jídla jen několik kusů. Ale zase mají celkem výběr. Nějak jsme se o to rozdělili. Můj plněný knedlík poněkud lepil, ale jinak dobrý. Viktor si dal dvojitou porci. Jenom. Prý hubne. Litovelské pivo, byť 12°, nic moc.

Dig.

Já jsem měl nealkoholické, stále věrný svému předsevzetí. Taky nic moc, ale u nealko se to dá čekat. Vkt.

Po jídle zase jedeme. Je zataženo, čekáme, že bude pršet. Mrak, před kterým jsme se v hospodě schovávali, na nás počkal, až se najíme. Za chvíli děláme technickou zastávku kvůli upadlému světlu.

Nějaká ta kapka se na nás snesla, ale dešť si to naštěstí rozmyslel hned poté, co jsme se mu schovali pod stromy.

Mají tu prima asfaltové stezky lesem. Jen jsou velmi oblíbené a cyklistů je tu, jak máku. Aby ne, mají to tu samou rovinku.

Dig.

Jsi v kraji cyklistům zaslíbeném. Z toho důvodu tady na kole jezdí děd i babka, rodiče s ratolestmi, no prostě všichni. Kolo tady není prostředkem vyjetím, ale přemísťovacím.

Plš.

CHKO Litovelské Pomoraví

CHKO Litovelské Pomoraví se rozkládá na ploše 96 km². Zaujímá úzký 3–8 km široký pruh lužních lesů a luk kolem řeky Moravy mezi městy Olomouc a Mohelnice. Hlavní přírodovědný fenomén oblasti tvoří vnitrozemská říční delta – přirozeně meandrující tok řeky Moravy, která se větví v řadu bočních stálých i periodických říčních ramen a navazující komplexy cenných lužních lesů, vlhkých nivních luk a mokřadů. Do Litovelského Pomoraví patří také krasové území vrchu Třesín se známými veřejnosti zpřístupněnými jeskyněmi a oblast listnatých lesů Doubrava – mírně zvlněná pahorkatina, kde se díky rozumnému hospodaření v minulosti (lichtensteinské panství) zachoval komplex chlumních doubrav.

Kromě toho se i slunce nechalo přesvědčit k návratu nad naše hlavy, a tak je to tu k projížďkám ideální. Zastavili jsme u pštrosů.

To je z něčeho nic mnoho voltiér a výběh, kde je spousta bažantů a jiných ptáků a jako hlavní atrakce opravdoví pštrosi. Zajímavé a netradiční. U zavřeného vchodu do tohoto zařízení potkáváme cykloskupinku, která nás zve na „vrcholovku“. V moravském podání je to domácí slivovice, podávaná z placatky do cestovních panáčků. Moc se jim líbíme, tak si nás fotí. Teda ne přímo nás, ale naše kola.

Příjemnou stezkou jsme se dostali zadem až do Olomouce. Tady má pro nás Plašan připravenou specialitu. Lanové centrum.

Jsme tu o hodinu dřív, než jsme se objednali, tak se zatím povalujeme v trávě a koukáme na to, co budeme za chvíli sami provozovat. Viktor na to hledí dost skepticky a prohlašuje něco o tom, že tam ho teda nikdy nedostane. Dig.

Já vůl jsem se před odjezdem podíval na internetové stránky. Už jen z fotek mi nebylo dobře. Po příjezdu se moje pocity rozhodně nezlepšily. Skutečně jsem byl přesvědčen, že si tuto lahůdku nechám ujít. Štvalo mě jen to, že jsem ještě v úterý Plašanovi říkal, že tam půjdu a že ho teď bude mrzet, když to skrečuju.

Když se přiblížila naše hodina, usadil se nad námi náš známý mrak a spustil déšť. První nácvik probíhal na překážkách zavěšených jen kousíček nad zemí, zato za vydatného deště. Docela nám to šlo, dokonce i Viktorovi, kterého si vzal Plašan do parády.

Pak následoval nácvik jištění na prkenné stěně, a tím jsme se stali způsobitelnými pro překážky vysoké. A to bylo teprve něco.

Tak jsme si založili. Dokonce i Viktor, známý na celém světě a blížek okolí tím, že výšky nesnáší, vylezl nahoru a ušel tam po laně asi dva metry. Dig.

No, byly to spíš dva kroky. Už když jsem stál na plošině v těch osmi metrech, cítil jsem se víc než blbě. Chtěl jsem zpátky. Jenže ono dolů po těch špruších to není žádný med, sám jsem si uvědomoval, že to je taky problém. Nakonec jsem na ten „vodorovný žebřík“ vstoupil. Po oněch dvou krocích se mě ale zmocnila taková panika, že jsem musel hned zpátky. No jo, jenže tam bych si rozhodně nepomohl. Co teď. No spustit, i když ani to není

žádná výhra. Do poslední chvíle jsem se přidržoval... No zkrátka, psychiatři by
ze mě měli radost... Vkt.

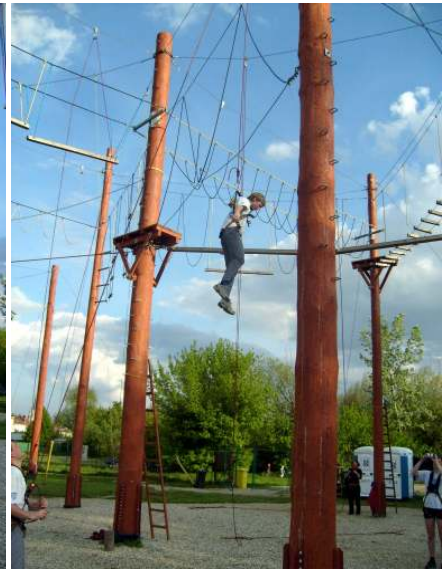
Byl to úspěch především pro Viktora samotného, nikoliv pro mne. To že vůbec vylezl do výšky 8 metrů a udělal 3 kroky do volného prostoru, tak to bylo daleko odvážnější, než pro mne Tarzanův skok. Plí.

Plašan s Jankou si vyzkoušeli jednu týmovou překážku a pak jsme si všichni postupně skočili volným pádem ze sloupů, zavěšeni na laně. Tedy kromě Viktora, který o tom nechtěl ani slyšet.

Nechtěl.

*Dig
Vkt.*

Ty dvě hodiny na lanech se nám moc líbily. Pak jsme celí vyskotačení sedli na kola a vydali se ke Globusu. Buřtíky na večer jsme již koupili v Litvli, ale ještě bylo třeba sehnat nějaké technické propriety na večerní narozeninovou oslavu. Nakoupeno, můžeme opustit velkoměsto.

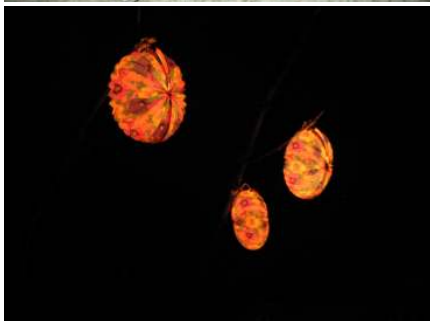
Jelo se moc hezky v paprscích zapadajícího slunce, až jsme dojeli do Slatinic, v jejichž blízkosti jsme chtěli hledat nocleh.

Slatinice

Vesnice pod svahy Malého Kosíře se stala významným lázeňským střediskem. První zmínka o lázních pochází z roku 1553. Účinek pramenů popsal v roce 1580 lékař Tomáš Jordán z Klausenburku. Lázně využívají sirovodíkových pramenů a slatiny. Pomocí koupelí a vodoléčby se tu léčí nemoci pohybového ústrojí. Pro veřejnost je k dispozici po dohodě malý bazén. Barokní kostel Nanebevzetí Panny Marie je významnou dominantou obce. Naučná stezka Velký Kosíř začíná v Čelechovicích na Hané a má dvě části. Jedna tvoří okruh a druhá končí ve Slatinicích.

Okolo je sice les, ale taky je to zatraceně do kopce. Supíme na nejlehčích převodech a les kolem nás je na obě strany nepoužitelný. Konečně jsme se dostali na nějaké rovinaté rozcestí. Rozprchli jsme se hledat místočko na nocleh. A našel ho Plašan. Pěkný plácek v lese, který jsme odklackovali, a tím si vytvořili palivo na ohníček. Ten jsme pak rozdělali přímo na štěrkové cestě u klád. Vyvěsili jsme tři lampióny, opekli buřtíky, Viktor vybalil svůj narozeninový soudek s pivem a rozdaly se dárečky. Dig.

No jo, a je to venku. To byla ta zátěž. Janka možná žertem na březnové oslavě řekla, že bych to mohl vzít na narozeniny. To ale neměla dělat, já jsem schopný se chytout leccího. Vkt.

Teda, my jsme ale museli být hodní. Na kládách to vypadá jako u vánočního stromce, všude plno balíčků. Dívoci je dokonce mají krásně zabalené, to my jsme teda nestihli. Každý se raduje ze své kupičky před sebou. Já jsem třeba dostala Hells tričko na rok 2008, jakož i ostatní, černého motýlka, žabičku na trasovník, skládací kytičku, letadýlko, obranný sprej (ten se bude v Rumansku hodit) a testovací trubičky na měření alkoholu v krvi. K tomu všemu jsme spořádali burítky, oříšky a jiné mínamky, a přitom průběžně měnili dohořívající svíčky v lampínech. Až se nám z toho začalo chtít pomalu spát. Jnk.

Po příjemně stráveném večeru jsme se odsunuli do spacáků.

Dig.

Večer to byl příjemně pohodový a po celodenním bláznění to byl vyslovený balzám na duši. Každý z nás si vybalil své dárčky a obdaroval vlastními věchny své spolukolovnický. Opekli jsme burítky a bjeječně jsme si na nich pochutnali. A bylo nám moc dobře. Plk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
park Kosíř	42,5	552	74,7	17,2	26-10
Ráno 9.5 pátek					

K vědomí jako celek přicházíme v půl deváté. Po ranních operacích odjíždíme v půl jedenácté.

Dig.

A představte si, že ještě není všem dárčkům konec. Taky naše kolečka něco dostanou, a to reflexní oblečky do drátů. 10cm kousky reflexu jsme navcavali na jednotlivé dráty v přiměřených rozestupech. To budeme hezky vidět v noci, až na nás někdo posvítí. Plašan se tak může zbavit i jeho odrazek, které byly včera odhaleny jako původci rušivých zvuků, připomínajících nějakou odpornou závadu. Jnk.

Od rána svítí slunce a je teplo. Jede se skvostně.

Dig.

Odjždíme. A hned pěkně z kopce, který jsme si večer vyjeli. Kopec byl takový, že se ve mně prala radost z rychlosti s pudem sebezáchovy. Bylo to snad tak půl na půl - užil jsem si, ale brzdy dostaly taky zabrat. Vkt.

Po pár kilometrech provádíme dochlazovací opatření. Ono se totiž teplo přetransformovalo do horka. A přibýlo kopečků. Později kopců a jako speciální prémie téměř neschůdná turistická červená, vylepšená o brodění ve slatinách a kopeček takovej, že jsme vláčeli kola po dvou. Jeden řídí a druhý jako motor.

Dig.

Cestou nás potkali dva elastáci, kteří si to na svých nablýskaných horákách šinuli po lesní cestě. Asi byli překvapeni, co to vláčíme z lesa ven. Vkt.

Celé to končilo po třech kilometrech na keltském Oppidu. Musím uznat, že Keltové nebyli žádní idioti a vybrali si moc pěkné místo.

Dig.

Malé Hradisko

Staré Hradisko je nepochybně nejvýznamnějším keltským oppidem na Moravě. Nachází se na východním okraji Dražanské vrchoviny a jeho nejvyšší bod leží v nadmořské výšce 541 m.n.m. Oppidum zabírá plochu 37 ha a je členěno celkem na tři části - vnitřní areál (22,5 ha), západní předhradí (13,5 ha) a nevelké východní předhradí (1 ha). Délka vnějšího opevnění měří zhruba 2800 m, vnitřní opevnění, které odděluje centrální část od západního předhradí, měří asi 550 m.

Kdybychom dál pokračovali po silnici a nebrali to po červené, tak nás to nemuselo stát tolik sil. Naštěstí se nic nestalo ani nám a ani kolům, ale tuhle červenou zkratku si budu pamatovat dost dlouho. Ještěže to na tom kopci bylo takové pohodové. Škoda jen, že i potom vedla cesta ještě asi další 4 kilometry jenom a jenom do kopce.

Plí,

Sekli jsme sebou na trávu a Hanka nám četla kapitolku z rozečtené knihy o čarodějovi Kedrigernovi. Jak příznačné na místech opředených pověstmi o magických úkazech a pěstování okultismu.

Po hodině pokračujeme v cestě. Nebližší cíl hospoda a oběd. Je 14.45. Ovšem netušili jsme, že pojedeme 2 kilometry do velmi příkrého kopce. Na něm stojí shluk větrníků. Vyškrábat se tam je dost obtížné. Na značce psali 12% stoupání. Dig.

To někteří nastěšití neviděli, protože jsem stál a držel ruce před tím číslem stoupání. Jak se v budoucnosti ukázalo, tak to nebylo stoupání nejdelší a ani největší. Plš.

V první chvíli jsem chtěl napsat, že to tak těžké nebylo. Potom jsem se trochu zamyslel a opravil svůj záměr. Bylo. Vkt.

Kromě toho je horko. Minuli jsme větrníky a sjeli do Protivanova. Ten je pozoruhodný tím, že je tu hospoda, a že už jsme tu v minulosti byli. Zastávka na oběd. Mají guláš a svíčkovou. Jdeme do toho. Oboje je dobré. Dig.

A já jsem odolal vábení medúzy, teda Hanky a nedal si druhý chod té výborné svíčkové. Jsem frajer! Vkt.

Zbývá otázka, kde se tu leží. Dnešní kilometrůž sice neoplývá vysokými čísly, zato náročnost terénu je značná. Odjíždíme. Další zastávka je za rohem v potravinách. Doplnit požer a pitiny. A pak zase na cestu.

První část je velmi zajímavá a přitažlivá. Letíme z kopce. A dost dlouho. Čekal bych nějaký ošklivý protisvah, ale ono nic. Jen se to vždycky lehce zhouplo a zase dolů. A pak najednou Plašan zatočil na cestu do lesa a postup se zpomalil. Pořád sice jedeme dolů, ale cesta je rozbitá. Po nějakém tom kilometru jde dokonce do kopce. Pořád svítí slunce a je velmi teplo. Někde tady je třeba způsobit nocleh. Jakmile odtud vyjedeme, budeme v chráněné oblasti, a tam si neustelem. Projeli jsme docela pěkný pláček hned u cesty. Pro nás je nevhodný, protože tu parkují auta. Hodně. Do jednoho z nich nakládá majitel metry. Bez pochyby neoprávněně. Ale co tu dělají ostatní... Jedeme dál. Po dalším sjezdu a následujícím vyhoupu zastavujeme za účelem sjednocení skupiny na podobném pláčku, jako byl ten s autama. Tady nikdo není a jsou tu na sobě navršené klády. Než přijedou ostatní, vydal se Plašan na průzkum. Zmizel v porostu. Zastavila u mě Janka, a jak to tak dělávám, přejel jsem pohledem nejen ji, ale i jejího železného miláčka s celým vybavením. Copak Janka, ta je v pohodě. Od doby výjezdu na tuhle výpravu jí zmizel z tváře i pohledu výraz štaněného a stresovaného zvířátka. Kolo je na tom hůř. Stojí vzadu na ráfku. Prakticky hned jsme začali s opravou, za tichého bublání a vrčení Janky.

Jen jsme kolo položili, je tu Plašan a naléhá na Janku, aby jej doprovodila na místo, které vybral, za účelem konzultace správnosti výběru. Trochu mu uniklo, že ležící kolo úzce souvisí s Jankou. Ale protože ji tady nepotřebujeme, odchází s Plašanem. Oprava je zdárně dovedena v době, kdy se oba vrátili a hlásili nalezení nocležistě.

Dig.

Plašanovu vybranou hrbolatínu přímo u chatky, i když s ohništěm, jsme zaměnili za mýtinku na konci travnaté cesty, kde budeme sice bez ohniště, ale zato pěkně zastrčení. Bztek dnes na oheň nic nemáme.

Jnk.

Nasedáme a necháváme se k němu dovést. Ano, plácek je skvostný. Je na konci slepé uličky mezi mlázím. Začali jsme s rozestavováním kol. Přichází Hanka, která se trochu zdržela. Tlačí kolo a jde pomalu. Když došla až k nám, je to jasné. Píchla. To snad není možný! Oprava i tentokrát jde rychle a je zdárně zakončena. Pak jsme rozestavili kola a zašpagátovali. Zase špatně, jede sem auto. To už snad není pravda. Zastavilo kus od nás, vystoupili dva velmi komišně vypadající pánové v zeleném a vydali se k nám. Hmm, tak to bude vyhazov. Asi ani nejsme tak schovaní, jak jsme si mysleli. A skutečně. Jeden z nich spustil láteření a výhrůžky. Pokusili jsme se o dohodu. Byl neoblomný. Odvolával se na zákony a nařízení ministra lesů vod a strání. Dokonce sliboval, že zavolá policii. Ale pak se něco zlomilo a oba odcházejí se slovy „Já jsem nic neviděl...“ Plašan později připustil, že se vlastně dopouštíme přestupku. No, nic.

Dig.

Tak konečně jsem se dozvěděl, jak to vlastně bylo. Vonen inkriminovaný okamžik jsem totiž byl pryč. Jen jsem pozdravil odcházející lesáky.

Vkt.

Pak jsme se bavili tím, že Hanka vyndala vykládací karty a podle návodu se mi pokusila vyložit. Podle jedné z verzí vyšlo, že mi dítě veze dopis, já z toho budu vdovec a získám nemovitost. Úžasně. Začalo se prudce ochlazovat a tak jsme prudce pracovali na večeri. U Plašanů se podávalo cosi, co s náma sjezdilo světa kraj a doposud neměli odvahu to pozřít. U nás šlo o tenké špagety doplněné o směs z konzervy a nakrájený Luncheon meat. U nás dobrý.

Plašani také nezvraceli, ale pod výmluvou, že toho udělali moc, vnutili půl ešusu své pochoutky Viktorovi. Ten již půl hodiny slastně spal. Polohou těla a zabalením silně připomínal Vladimíra Iljiče. Toho z Rudého náměstí v Moskvě.

Dig.

Tak k tomuhle pánovi mě teda ještě nikdo nepřirovnal.

Vkt.

Ale celkem snadno se nechal přemluvit, že se nají.

Dig.

Abyste taky ne. Jídlo. Jen mě trochu mákla sýrová příchutí té rýže. Ale co. Darovanému koni na zuby nekoukej.

Vkt.

Na kraj kolem padla tma. A zima. Uvařili jsme si grog, chvíli ještě povídali a pak zalezli. Dobrou noc.

Dig.

Dívoci se pod záminkou nerovného terénu otočili, včetně ležáka o 180° čelem vzad a trucovali tak celou noc. Ráno je to pak našťěstí zase přešlo a vaílili už čelem k nám.

Jnk.

V noci byla nechutná zima. A značné vlhko. Patrně se k nám dostalo proto, že jsme sice zašňůrovali, ale nezaplachtovali...

Dig.

Nechutná zima? Že jsem si toho nevsíml...

Vkt.

Inu to víš, nabalzamovaným je to jedno...

Dig.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
mýtinka před Sloupem	53	592	40	14	27-2

Ráno 10.5. sobota

Přes veškerou zimu a vlhko se spalo dobře a vstáváme až se sluncem poměrně vysoko na obloze. Žádný teplo. Na všem, co jen trochu čouhalo ven je sražená mokrost. Fuj! Jako poslední se ze spacáku souká Hanka. Tedy pokud je to ona. Po nos zakuklená silueta sice leží na místě, kde by měla být Hanka, ale není z ní vidět ani nos. Plašan říká něco o Fantomasovi, asi kvůli rukavicím, Viktor o přišeeře na Hané. Ale po odložení několika vrstev z viditelných částí těla je to nakonec Hanka.

Dig.

Byla to skutečně ona. Všichni jsme si oddechli.

Vkt.

Snídáme a očima posunujeme slunce, aby už svítilo sem. Zvolna balíme a hajdy odtud. Cesta začala příznivě, dolů. Po kilometru sjezdu lesem jsme zmrzli jak drozdi. Sjeli jsme do Sloupu a při pohledu do protikopce se Plašan rozhodl, že krasový okruh vezmeme raději druhou stranou.

Moravský kras

patří mezi nejvýznamnější krasové oblasti ve střední Evropě. Na celém území je známo více než 1100 jeskyní, z nichž čtyři jsou přístupné veřejnosti. Punkevní jeskyně s možností plavby na podzemní říčce Punkvě spojené s prohlídkou dna propasti Macocha, Kateřinská jeskyně, která je známá unikátními hůlkovými stalagmity, jeskyně Balcarka s bohatou a barevnou krápníkovou výzdobou a Sloupsko-šošůvské jeskyně, tvořené mohutnými chodbami a podzemními propastmi.

Pozoruhodné jsou také typické krasové kaňony Pustý a Suchý žleb, propadání Bílé vody a zejména Amatérská jeskyně, která je ale veřejnosti nepřístupná. Neopakovatelný zážitek pak přináší pohled do hlubin propasti Macocha z Horního nebo Dolního můstku. Dominantou střední části Moravského krasu je Rudické propadání, kde pod zem mizí vody Jedovnického potoka a zpět na zemský povrch vyvěrají až po dvanáctikilometrové pouti tajuplným podzemím u Býčí skály v Josefově.

Vyrazili jsme tedy po rovince a poté mírně z kopce, krásným údolím, frčelo to jedna paráda. Jen zima pokračuje ve své snaze nás podmrazit. Do toho se Dívoga Mašínska rozhodla vypustit duši. Nechala se tedy položit na bůček a opravit. Dokonce na dvakrát, protože náhradní duše, kterou jsme do ní vložili, byla nedostatečně opravená a propíchaná ještě na několika dalších místech. Vrátili jsme tam tedy zalepenou tu pávodní a opravili i její kamarádku. Pak už nic nebránilo nasednutí a sjezdu k Punkevním jeskyním.

Tam to vypadá jak na hlavním nádraží a první volnou prohlídku mají v 16.45. Teď je kolem 10 dopoledne. Tak tady tedy ne.

Zkusíme Kateřinskou jeskyni, která je kus za rohem. Tam je situace o mnoho příznivější, prohlídka začíná za 10 minut. Navlékáme na sebe nějaké další vrstvy oblečení a jdeme vzhůru do díry.

Mají to tu hezké, v první části je obrovský dóm, prý největší ve Střední Evropě a pouští nám tu Verdiho na důkaz akustické dokonalosti prostoru. Tak to máme i s kulturou.

Jnk.

Hudba to byla krásná, pokoušel jsem se jí vychutnávat se zavřenýma očima. Jen mě přitom rušil výklad průvodce předchozí skupiny. No, ale jsme v jeskyni, ne v Opeře.

Vkt.

Zadní část jeskyně je pak krásně krápníkově vyzdobená. Cestou zpátky obdivujeme nasvícenou ježibabu s uměle dotvořenou holí. Podoba je opravdu věrná.

Před koncem prohlídky nás ještě průvodkyně upozornila na malé okénko nad vchodem, kudy sem létají zimovat netopýři. Hned vedle něj bylo počítač čidlo. Dig.

Zajímavé je, že letos ještě nemají data. Třeba sčítají jen směrem ven a někteří ospalci ještě někde visí. Vloni jich tu prý zimovalo kolem 300 kousků.

Jnk.

U kol jsme se zase odsvlékli a vydali se údolím, z obou stran sevřeným skalami, mírně vzhůru. Docela se nám to šiklo, pořád nám není nejtepleji. Po výjezdu z lesa jsme se slunili při šlapání vzhůru. Až do Ostrova, který je kupodivu na pěkném kopci. Dig.

Chudák Robinson.

Jnk.

A na jeho vrcholu, kde se vzala, tu se vzala, hospůdka, která čekala přímo na nás.

Ne, ta nevyrostla ze země, já o ní věděl a byla to hospůdka, ve které se scházejí všichni speleologové z blízkého i dalekého okolí. Rozhodně však přišla v pravý čas a pomohla nám doplnit sílu. Plí.

Uvelebili jsme se na zahrádce a nacpali si břička. Viktor si zaexperimentoval s Olomouckým řízem, který ho zklamal tím, že ve svých útrobách skrýval olomoucké syrečky. Kdo by to byl řekl... Tak se rozhodl je přebít ještě jednou zelňačkou. Dig.

Tady si dovolím opravit drobnou nepřesnost - polévku jsem měl jenom jednu a to ještě před hlavním jídlem. A že tam byly tvarůžky? No, to jsem mohl tušit. Jančinu gentlewomanskou nabidku, že to sni sama jsem ale odmítl - co jsem si objednal, to si také sním. Vkt.

Obědem jsme načerpali síly a jede se krásně. Možná to souvisí i s tím, že začínáme prima sjezdem a i dál pokračuje cesta menšími houpačkami spíše dolů. Z vyhlídkového místa v lese máme pod námi ležící Boskovice jak na dlaní.

Spíše z ptáčích perspektivy. Letíme tedy střemhlav do nich. Je to tu asi místní tréninkový kopec, protože potkáváme poměrně dost cyklistů plazících se v protisměru. Asi půl dne šlapou nahoru a pak si to na závěr sjedou dolů. Hezký sport. Dig.

Možná to je místní obřad uvedení do dospělosti...

Vkt.

V Boskovicích doplnujeme zásoby v Albertu a pak ještě dlouho sedíme v trávě a cpeme do sebe skvělého melouna, co Hanka koupila.

Mňam, to je ale dobrota. Odpočínutí a s nacpanými bříškami se rozjíždíme do táhlého kopce do Letovic. Máme v plánu tam navštívit keltský skanzen.

Právě slavíte dvaadvacáté narozeniny a to na stránce 20.

Keltský skanzen ISARNO

Pojedete z Letovického náměstí pod železniční viadukt po České ulici směr přehrada Křetínka. Dále dle směrovek. Parkoviště na místě. V případě hezkého počasí možnost koupání v nedaleké přehradě.

Letovice

Dominantou města je nepřístupný zámek, k prohlídce se nabízí děkanský kostel sv. Prokopa (gotická kaple Panny Marie, novogotický hlavní oltář, náhrobní kameny, dřevěná Křížová cesta) a klášterní kostel sv. Václava. Příjemné odpoledne může návštěvník prožít ve zdejší keltské usedlosti ISARNO. Jedná se o zábavní park v prostředí bývalého lomu (tradiční řemesla, projížďky na koních aj.).

Evidentně jsme vjeli dovnitř jinudy, než se sluší a patří, ale mají to tu hezké. Spoustu dřevěných domečků a kolem nich kozy, ovce, koně a prasátka. A pro lidi k tomu ještě krčmu.

Zkoušíme medové pivo, medovinu a místní limča, ale mají tu ještě spoustu jiných dobrot. Usalašili jsme se na lavičkách u stolu a slunili se v posledních hřejivých paprscích. Ani se nám odtud nechťelo, jak jsme se vylínili. Pokukovali jsme i po některém stavení okolo nás. Na nocleh bychom si vybrali. Ale dnes už to máme jen kousek. Hned za rohem je přehradní nádrž a někde u ní chceme spát.

Vystoupali jsme do vesnice Vranová a pokračovali po zelené a hledáme nocleh. Rádi bychom dneska dělali i ohýnek, protože si vezeme další buřtíčky. Nakonec to vyhrála schovaná loučka u lesa, kde jsou sice dvě chatky, ale evidentně opuštěné. Navíc tu mají i ohniště a z cesty sem není vůbec vidět. Je rozhodnuto. Překodrcali jsme pole a travnatý břeh a rozpláclí se na rovince u lesa. Zase se chystáme nezaplachtit, protože na děšť to opravdu nevypadá. Plašan donesl dřevo z lesa, kde jsou ho přímo pro nás připravené celé kupy, a rozdělali jsme ohýnek. Po menší porci večere, uvařené předtím na vařičích, jsme do sebe nacpali ještě skvěle opečené buřty.

A pak jsme se ještě dlouho hráli kolem ohně a povídali si a vůbec nám bylo hezky. Nad hlavami nám svítily hvězdy s měsícem jak o život. To zas bude v noci jasno a zima. Kolem desáté jsme se odkulili do spacáků a dobrou.

Dig.

Byl to nádherný den a jsem za něj moc rád. To všechno jsem poznal díky tomu našemu sdružení Hell's Tour club.

Plš.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Křetín	64	651	59	13,2	26 - -0.7

Ráno 11.5. neděle

Ráno máme na tepelných štítech jinovatku a na volných koncích ležáků led. Asi opravdu byla zima.

Dig.

Asi ano, ale já jsem si toho v noci kupodivu ani nevšiml. Asi mě hrála pocit, že už pozitivně půjdu zase do práce... ☺

Vkt.

Slunce se fláká někde o patro výš na poli, a velmi pomalu se blíží k nám. Trochu mi vadí zvuky. Přesněji zvon z nedalekého kostela. V 6.30 poprvé, v 7.50 podruhé. No co, stejně už nespíme a čekáme na ohřev sluncem.

Zahřátí se dostavilo. A kromě toho další drásající zvuk. Tentokrát malé letadlo. Snídáme balíme a opouštíme prosluněnou louku.

Kousek jedeme normálně po silnici. Ale pak se to zlomilo a zvolna se suneme do kopce. Jede to teda zatraceně mizerně. Při zastávce na oddych Plašan příznal stoupání 14%. Aha. Pak ano. A hned po ránu je to dobrá šleha. Zase se plahočíme vzhůru. Spíš to nejede než jede. Kolem je krásně. Svítí slunce, pofukuje větřík. Nebýt té stěny, do které se škrábem, bylo by hezky. Další zastávka. Jsem úplně odrovnán. Ale dojel jsem vlastními silami až sem. Pohled zpátky s námi vyloženě zamával. Na značce píšou klesání 17%. Teda tohle vědět... Tak bych s tím nic neudělal.

Dig.

**No, počkat. Klesání bylo 17%. Stoupání ale bylo jenom těch 14...
Podle značek.**

Vkt.

Po delším odpočinku pokračujeme ve stoupání. Už není tak prudké a je to vlastně otrava. Bavíme se o tom, že zbývá vyjet ještě kousek a dál budou schody nahoru. Za zatáčkou se tomu realita dost přiblížila. Zase do kopce.

A co je nejzvláštnější, míváme BTS, kteréto stavby bývají na nejvyšších bodech v kraji. Hmm, pokračujeme ve stoupání. Plašan slíbil, že vejš na tomhle kopci nepojedem. Ale neřek, že volně přejedeme na druhý kopec a zase nahoru. Pořád je moc pěkně. A po dopumpování Hanky padáme z kopce. Kousek po polní cestě a fiiiiiitííííí dolů.

Za pár chvil jsme v Olešnici. Tady jsme objednáni do muzea strašidýlek.

Dig.

To byla poslední specialítka na trase a musím říci, že jsem se na ní těšil pomalu nejvíc. Plí.

Olešnice – muzeum strašidel

Sklepení bývalé ledárny, kde se od zimy do letních měsíců uchovával led pro řezníky a olešnický pivovar. Bylo postaveno pod bývalým hřbitovem na počátku 19. století. Od poloviny 20. století nebylo využíváno. Nové využití našlo sklepení otevřením muzea pověstí Olešnicka v r. 2003. Autorem pověstí je PaedDr. Zdeněk Peša, autorem figurín strašidel a postav Mgr. Blanka Kudová.

Zabrzdili jsme u kostela, Plašan zavolał paní hlavní muzejnici a ta nás navedla za roh, kde se ono muzeum nalézá. Máme zpoždění 30 minut. Nikomu to tu nevádí. Než jsme zaparkovali, přišla paní, prodala nám lístky a zavedla do sklepa. Naštěstí nás včas upozornila, že bude zima po dobu 30ti minut. Sklepení totiž v minulosti sloužilo jako místo k uchovávání ledu pro řezníky. Ledárna je tu teda pěkná. Muzeum není velké a stojí na několika figurách a hlavně na vyprávěných textech. O muzeu napíše víc Janka, texty budou v příloze na konci zprávy.

Dig.

Jen jsme vlezli do ledárny, pustila nám paní průvodkyně magneták a odešla na sluníčko. Příjemný hlas nám vyprávěl o strašidelných postavách z Olešnice a blízkého okolí. Jednotlivé postavy byly ve výklencích a byly postupně osvětlovány, jak se o nic vyprávělo.

Tak jsme se postupně seznámili s hejkalem, polednicí, divoženkou, čarodějnici, ďáblem, hastrmanem a jinou strašidelnou havětí. Bylo to hezké, a dlouhé akorát tak, abychom úplně neumrzli. Venku jsme se pak nahřívali na slunci. V infocentru jsme ještě vybrali všechny možné prospekty a taky pro každého kouzelný kámenk. Následně nás paní muzejníková odeslala do hotelu. Ne za účelem ubytování, ale prý tam dobře vaří. Jnk.

Uhníždili jsme se na zahrádce. Bohužel se tato nalézala v podloubí hotelu, tudíž sem nešlo slunce. Zima tedy pokračuje. Ale zase lepší zima, než nahuleno uvnitř lokálu. Oběd proběhl bez čehokoliv mimořádného. Dig.

Ne tak úplně. Jen jsme nezvykle dlouho čekali. Na jídlo i na pití. Hlavně kvůli tomu jsem si nedal zákusek, to bychom asi neodjeli. Vkt.

Po jídle vyměňujeme duši u Hančina kola a vzhůru na další pout'.

Nejbližším cílem jsou Svitavy, odkud nám jede vlak do Prahy. Jízda pokračuje ve stejném duchu jako sem. Je to tu zvládnuté. Ale příkrější, než bychom si přáli. Dostali jsme se na nejvyšší bod hřbetu a chystali se sjet dolů. V protisměru přijeli dva. On a ona. A hned se začalo povídat. Zejména o trase, kterou jedou oni a kterou my. Důrazně nás varovali, že to co teď pojedeme je hodně příkré a svádí to k letu. Ale dole je příčně šikmé betonové korýtko pro odvod vody. Rozloučili jsme se. Nebylo třeba se rozjíždět. Stačilo pustit brzdy. Ale jen na chvíli. Letět by nebylo vhodné. Jednak se tu urodil velmi nekalitní asfalt a také je odtud pozorovatelný hrad Svojanov. Navíc jede první Janka a ta přes 50 km/h nejezdívá.

Dole jsme provedli poslední výběr této výpravy a to jestli jet do Svitav 20km, nebo zpátky do Letovic 13 km. Sice tam mají dobré melouny, ale tam už to známe. Rozhodli jsme se pro Svitavy. Zdolali jsme pár zhoupnutí a dostali se na rovinu. Při jednom vyhoupu nás předjel starý pán na kole opatřeným motorem. Velmi pěkně.

Dig.

Mě to našťvalo, tak jsem ho chtěl dojet a předjet. Zkrotli jsem ale svou samčí ješitnost a nechal ho jet. Taky by mi ho bylo trochu líto.

Vkt.

Za nějakou chvíli jsme předjeli my jeho. Samovolně jsme se setřídili do přejezdové formace a rychlost se zvýšila na 30 km/h.

Dig.

Nejdřív jsme jeli okolo 25 km/h, to se nás ještě držel. Jak jsme ale zrychlili na těch 30, byl pryč.

Vkt.

Dědu na motokole jsme ztratili. Je tu krásně. Vůbec se mi nelíbí skutečnost, že za pár hodin budeme doma. Chtělo by to ještě týden...

Dig.

Já jsem pro, klidně i dva.

Jnk.

Zastavujeme na vstupní křižovatce do Svitav.

Svitavy

Návštěvníci Svitav si mohou udělat pěší, cyklistický, ale i automobilový výlet do řady okolních lokalit. Do nejbližšího okolí samotných Svitav nás zavedou dvě naučné stezky vycházející z města – „K pramenům řeky Svitavy“ a „Po hranicích českého království a moravského markrabství“. První z nich se nachází na severozápadním okraji města a prochází atraktivní a hojně navštěvovanou rekreační oblastí kolem největších svitavských rybníků – Horního rybníka zvaného Rosnička (možnost koupání) a Dolního rybníka. Návštěvníci stezky se mohou na devíti zastávkách seznámit s biologií, ekologií a historií těchto rybníků, nahlédnout do života lesů a poznat oblast, kde pramení řeka Svitava. Jezírko, odkud vytéká řeka Svitava se nachází v romantické oblasti Svitavské pahorkatiny, na rozvodí Černého a Severního moře. Druhá naučná stezka nás zavede do lesů Javornického hřebenu, kde najdeme celou řadu nádherných vyhlídek (u sv. Trojice – je zde umístěna rozhledová tabule, vrchol Na Stráni – 585 m n. m., okolí Kukle – výhledy na Hřebeč, Bukovou horu, Kralický Sněžník a Jeseníky).

Mají tu cyklostezky vedené mimo hlavní, to je od nich velmi pěkně. Jedna z nich nás dovedla na nádraží. Do odjezdu vlaku zbývá hodina. Tu si každý krátíme jak umíme. Plašan například zadává zdejšímu nešťastnému výpravčímu spoustu věcí ke zjištění v souvislosti s naším spojem. Dokonce vymohl povolení k přejezdu našich kol na nástupiště přes služební lávky, kam je jinak vstup přísně zakázán. My ostatní jsme lenoši.

V čase T+7 minut přijíždí vlak. Dle očekávání je plnej až po střechu a samozřejmě nás nutějí odstrojit. Ale bágly nám do služebáku vzít nechtějí. Tak jsme je naskládali do chodbičky vedle služebního prostoru. Nám nevadí, že jsme ji ucpali. A průvodčí prostě chodí ve stanicích venkem.

Dig.

Tak mě by tedy vadilo. Zvláště, když zpočátku to byla příjemná dáma. Sice jsem si nevšiml toho, že by chodili venkem, ale mám pocit, že tam projít

šlo ne?

Vkt.

Přes plnost vlaku se nám povedlo obsadit místa k sezení a po několika stanicích se slézt dokonce v jednom kupé. Pak už cesta probíhá klidně a pohodově. Hanka s překvapením zjistila, že než se nadála, byli jsme v Kolíně a než to stihla promyslet, projeli jsme Klánovice a tedy byli v Praze. Pak se jízda zpomalila a měli jsme možnost si užívat okružní cestu městem. A jsou tu Vršovice a krátce na to Hlávák. Vyložili jsme kola a zabývali se myšlenkami, kudy na Vinohrady. Zvolili jsme cestu přes nakládací prostor pro auta, prosmýkli se brankou a jsme v Italské. A pak už jen přes park a jsme před domem. A to je vlastně konec této velmi povedené výpravy pod názvem Narozeniny 2008, tentokrát dvaadvacáté.

Dig.

Děkuju všem, kteří na tuto snad pohodovou akcičku vyrazili. Škoda jen, že nás nebylo víc, ale s tím se asi nedá nic dělat. Já věřím, že se mnou naplánovaná výprava líbila.

Plk.

Díky, Plašane, tahle výprava se ti opravdu moc povedla. Hlavně to krásné letní slunečkové počasí spojené se všemi výhodami rozkvetlého jara. Tílko a kratasy, které jsem zaballla jen tak z plezíru jsem nesundala téměř celou cestu.

Tak všechno nejlepší k narozeninám.

Jnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	51	695	44,3	14,4	24-19

Celková technická data:

Účast

pět oslavovačů...: Dig, Viktor, Hanka, Plašan a Janka.

Oficiálně přiznaná
kilometráž

238 km

Příště

Voda

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Litovel	Ostrov u Macochy
Praha hl.n.	Lhota nad Moravou	Boskovice
Zábřeh na Moravě	Horka nad Moravou	Letovice
Lukavice	Olomouc	Křetín
Stavenice	Rataje	Olešnice
Mohelnice	Slatinice	Bohuňov
Moravičany	Kostelec na Hané	Hradec nad Svitavou
Loštice	Malé Hradisko	Svitavy
Nové Zámky	Protivanov	Praha hl.n.
Mladeč	Sloup	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Trn), Dig (Dig), Viktor (Vkt), Hanka (Hnk), Janka (Jnk), Plašan (Plk), Tomáš (Tom), Jana (Hor), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan V. (S_{ep}), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Obrazová příloha

Město Olešnice - Muzeum strašidel a postav pověstí olešnicka

Sklepení bývalé ledárny, kde se od zimy do letních měsíců uchovával led pro fezníky a olešnický pivovar. Bylo postaveno pod bývalým hřbitovem na počátku 19. století. Od poloviny 20. století nebylo využíváno. Nové využití našlo sklepení otevřením muzea pověstí Olešnicka v r. 2003. Autorem pověstí ve vyprávění je PaedDr. Zdeněk Peša, autorem figurín strašidel a postav Mgr. Blanka Kudová.

foto: © Michal Bartoš 2003
vydalo: město Olešnice 2003
grafické zpracování: www.altamira-studio.cz

NA SPRAVEDLNOSTI (Kat a žena na pranýři)

Městečko Olešnice mělo hrdelní právo. To spočívalo v pravomoci purkmistra a konšelů soudit hrdelní zločiny a rozsudky na území městečka vykonávat. Najatý mistr kat se svými pomocníky na vyzádání do Olešnice přijel a za odměnu rozsudek vykonával. Popravčí místo bylo na louce za Olešnicí, kde před zraky olešnických měšťanů dodýchal ne jeden zločinec. Častým, mírnějším trestem bylo vystavování klevetivých žen na pranýři.

RARÁŠEK

Na Vejпустku v domě č. p. 48 žil chalupník s chalupnicí a k tomu kupa dětí. V nízké dřevěné chaloupce třeli bídu s nouzí. Chalupnice si už nevěděla rady, jak nakrmit děti. Tehdy si vzpomněla na vyprávění báby, jak pořídit z vejce černé slepice skřítku – raráška. Z vejce se skutečně vylíhl rarášek a za misku smetany začal sloužit. Nosil jídlo, oblečení, nářadí a další věci do stavení. Bohužel to vše se ztrácelo sousedům. Když se to chalupníci dozvěděli, chtěli se raráška zbavit. Rozhodli se odejít, rarášek však chalupnicí doprovodil i do nového domova, protože kdo si ho pořídí, už se ho nezbaví.

DÁBEL (čarodějná knížka)

V mnoha generacích majitelů olešnického mlýna, ležícího při silnici do Crhova žil mlynář, který našel na cestě malou knížku. Když z ní začal předčítat, objevili se dva ďábli. Ti se hned ptali jaké má přání. Protože nevěděl hned jak se jich zbavit, dal rozházet kopy hnoje na poli. Práce byla v mžiku hotová, což zavdalo příčinu k hádce dvěma Křtěnovským sousedům, kteří se vraceli z kostela. Jeden tvrdil, že hnůj byl při cestě do kostela rozházený, druhý, že ne. Z hádky byla rvačka do krve, až jeden dodýchal v náhonu. Pak už mlynář nikdy ďábla nevolal.

HEJKAL

V hlubokých lesích kolem Svratky pobýval lesní muž Hejkal. Byl to stovky let starý, mechem obrostlý mrzout. Celé dny stál bez pohnutí mezi stromy a jen občasným výkřikem, který děsil dřevaře, dával o sobě vědět. Když však do hlubin lesa přišli lidé, kteří svým chováním a pokřikováním porušili klid lesa, probudil se rozezlený hejkal a s vytím a řevem hnal tyto narušitele až na kraj lesa. Snad by i dnes měl mít každý les svého hejkala na lidi, co se neumí v lese chovat.

DIVOŽENKA

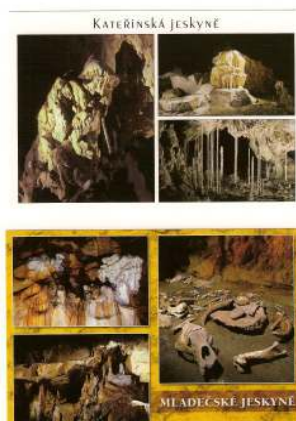
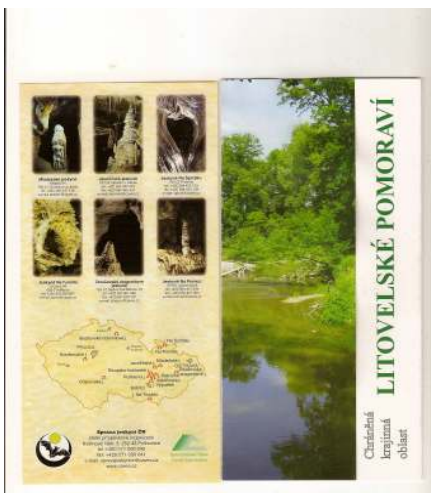
Kopce strmě se zvedající nad Moravskou stranou dostaly název Moravské Vrchy. Říkalo se jim zkráceně „Vrchy“ a chodilo se za Vrchy – později tedy na „Závřší“. Říkalo se, že právě tam tancují divoženky – divé ženy. Zde na vzdáleném místě od lidí měly klid ke svým rejtdům. Jednoho dne divoženka vyměnila mamince, která zde plela len, dítě. Přes veškerou snahu olešnických sousedů se jí nepodařilo najít a dítě jí odebrat. Tak vychovávali v Olešnici dítě divoženky.

HASTRMÁNKA (Vodník)

Na Závřší, na odvrácené straně kopce směrem ke Lhotě, nad obloukem cesty do vsi v zalesněném údolí, vyvěrá ze skály silný pramen. Studánka, která napájí potůček protékající Lhotou, nese jméno Hastrmánka. Jméno dostala od hastrmana, jak se u nás v kraji říká vodníkům. Tento vodník tlačí vodu na povrch a jednou, když se mu chtěl nastěhovat do studánky jiný, mladý vodník, musel o studánku svést boj. Vyhrál díky topince, kterou mu přinesl hospodář ze Lhoty. Po topince se totiž vodníkům zvětsí síla.

Boží muka

Pověst Boží muka u Ústupu

Na rakouský trůn usedla císařovna Marie Terezie. Císařství bylo tou dobou slabé a není proto divu, že se krátce poté rozohrály války rakouské dědičství. A tak se jednoho dne obyvatele Ústupu dozvěděli, že Sasové budou ve vsi, co by dup. Neotřáli a s tím mohli zůstat i za známých, či do nedávného leha. Za nedlouho skutečně saský pluk zastavil u jejich stavení. Ve vsi vojáci nikoho nenašli, a tak vzali tři alespoň ústupské hospody, aby se rychle posilovali s chováním pivem a kolkou. Za chvíli už zavazeneš Sedavě usnaly po stodolách. To netušili, že puncočár z nadolehého Kunštátu, který o několik hodin dříve vsí prošel, předvolal zprávu o obležení Ústupu rakouským hliďkám. Stodoly a několik stavení dobořily, noc se mění v den. Několik nepřátelských ústupských zvědavců se vypravilo za lesa podívat, co znamená noční střelba. Před hospodou honají saskí důstojníci zbrázděno mužítko. Dokořila stopa Rakusánů s namířeny ručnicemi, velí padlá zkopát. Toto bylo léta Páně 1742 nepřipomínají jen Boží muka, ale i částě nálezy kostí, podkov a dalších předmětů odhalených kažročerní orbou.

rybníky

Pověst Světlušky

V dobách napoleonských válek nakartýroval do Olešnice francouzský plukovník na slo přeská. Starosty se stravováním, vybraním vypalného hadí na krk rathausu. A tak se stalo, že pěšáci začali hladovět zahále. Také proto měli dobit času věnovat svou pozornost hospodynám a jejich dětem. Když se však začal slůžnost sousedu mnohá, nechal důstojník zmrakat dva dolety ostatním na výstrah. Od té doby se vojáci začali věnovat okolním obcím. Zvláště jednoho Francouze vidával olešnický ponocný veče každou ocházet. Jeho cesta vždy směřovala směrem z Veselce, pod níž leží Olešnické rybníky. Jedné noci se však vojáke zaletu nevrátil. Jistě nezběhl, na to byl příliš dobrý voják a proto padl podezření na Olešnické. Tehdy se ponocný vydal do rathausu, aby podal své svědectví. Pánovi se přesunulo k rybníkům, kde skutečně utvořily vojáci nalezli. To už se pluk hlou z Olešnice, a tak jen ponocný a rýčtář s doktorem vytvářeli výpověď dvou vojákových druhů o tom, jak se jim každé ráno chubily, že nos protlačoval a nádhernými zpívalými divkám... které jej obklopyly veselky, po půlnoci zval v tanci na loučce z rybníku. Plukovník se tehdy jen zasmál, že v ní pro věc nemožné, že se patrně padroušený voják atropil, protože neuměl plavat. Obá vojáci ale věděli své. Jejich druh byl útupácký rybář, který se ve vodě snad už narodil.

Ústup

Div ležela tato obec při silnici do Čech, která však postavením železnice ztratila význam. Poloha obce u silnice do Čech byla důležitá z hlediska dopravy voják. U obce se v roce 1745 odehrála bitva mezi saskými a rakouskými vojáky. Jméno obce je odvozeno od slova označujícího místo, kam se ustupuje. Svoji školu měla obec již od roku 1868. Nyní děti dojíždějí do Olešnice. Katastr obce měří 273 hektarů. V roce 1900 měla 207 byvatel. V roce 1939 žilo v Ústupu 171 lidí. V roce 1960 jen 101 osob. O dvacet let později 75 občanů. V roce 1990 byl v obci nahlášené 46 lidí v roce 2000 pak 38 osob.

Pověst O Kubové skále

V dobách nejčistého poddánství žil v Ústupu sedlák jménem Kuba. Chlapisko to bylo divoké a svárlivé, a tak není divu, že s ním nevyžehlali ani sousedé, ani panstvo. Tento Kuba jednoho dne ze statku zmizel, prchl do lesů a dal se na to. Zanedlouho jej však našli u skály mrtvého. Přestože se vyprávělo, co peněz a šperku ze zboje musel mít kromě očí u sebe bývaly sedlák neměl nic. O mohe let později procházela kolem skály Tomanova dcera. Jde pěšinou a nevěří svým očím, u paty skály se třpytí zlato. V okamžiku, kdy začne mluvit sypat, se však z lesa s křikem vyběhní rozdrany mužik a hned k ní. Devče všeho nechá a kvapí pryč. Když se dostane do vesnice, hned zvěstí o pokladu všem vypráví. Mnoho lidí od těch dob přemýšlelo, jak se k pokladu dostal. Avšak jen do té doby, než se ke skále vypravil statný kočí Dvorský z Veselky. Až tenk neuspěl. Z těchto ran a hrůzy prožité v boji s divokým mužem po krátkém čase zemřel.

Vážení návštěvníci,

vcházíte do prostor podzemí u bývalého pivovaru, které vzniklo v první polovině 19. století jako místo uchování ledu do letních měsíců. Led byl použit pro potřeby chlazení v pivovaru a pro olešnické řezníky. Ledárna sloužila ještě v první polovině 20. století do nástupu ledniček a chladiřem. Později bylo sklepení využíváno jako sklad zeleniny. Poslední desetiletí nebylo sklepení využito. Nově je zde umístěna expozice strážidel a postav z pověsti Olešnicka. Autorem expozitů je Mgr. Blanka Kudová a autorem textů pověsti PaedDr. Zdeněk Peša.

Prosíme návštěvníky, aby v době prohlídky (cca 30 min.) nesahali na expozitů a počítali s chladem, který ke sklepení ledárny patří.

Právní úprava
 Právní úprava...
 Právní úprava...
 Právní úprava...

Právní úprava
 Právní úprava...
 Právní úprava...
 Právní úprava...

Právní úprava
 Právní úprava...
 Právní úprava...
 Právní úprava...

Právní úprava
 Právní úprava...
 Právní úprava...
 Právní úprava...

Právní úprava
 Právní úprava...
 Právní úprava...
 Právní úprava...

Právní úprava
 Právní úprava...
 Právní úprava...
 Právní úprava...

© Hell's Tour_{club} 2008
kolektiv autorů:
Dig & Plš & Jnk & Vkt.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz